

Rapport

Klacht

Verzoeker klaagt over de wijze waarop politieambtenaren van het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost op 14 januari 2008 tegen hem zijn opgetreden, door hem:

tijdens de aanhouding voor vernieling hardhandig vast te pakken en hem naar de eerste verdieping van het politiebureau te slepen;

medische hulp te onthouden, terwijl verzoeker psychisch in nood was.

Daarnaast klaagt hij erover dat de korpsbeheerder van vernoemd politiekorps zijn klacht heeft afgehandeld, terwijl de klacht niet ter advisering aan een onafhankelijke klachtencommissie is voorgelegd. Ook bevat het klachtdossier geen verslagen van de gesprekken met de betrokken ambtenaar H. en de getuige G.

Beoordeling

Algemeen

1. Verzoeker had jarenlang last van burenoverlast. Verschillende malen schakelde hij het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost (verder te noemen: het korps) in.
2. Op 14 januari 2008 omstreeks half zes ging verzoeker naar het politiebureau om geluidsoverlast door de burenen te melden. Hij wilde dat de politie tegen de burenen optrad. Toen de politie niet de hulp bood die verzoeker verwachtte, liep hij kwaad van de balie weg en zei 'zijn eigen recht te gaan halen'. Vervolgens schopte hij tegen de glazen draaideur, waardoor een ster in de ruit ontstond.
3. Als reactie hierop werd verzoeker buiten aangehouden en vervolgens in een ophoudkamer geplaatst.
4. Verzoeker diende op 18 november 2008 een klacht in bij de beheerder van het korps. Verzoeker deed zijn beklag over de (hardhandige) aanhouding en het gebrek aan medische zorg.
5. De korpsbeheerder verklaarde de klacht op 20 april 2009 ongegrond.
6. Verzoeker kon zich niet vinden in de beslissing van de korpsbeheerder en wendde zich bij brief van 29 juli 2009 tot de Nationale ombudsman. Ook gaf verzoeker aan dat hij zich niet kon vinden in de klachtbehandeling. Hij stelde daartoe dat zijn klacht niet door een klachtencommissie is behandeld die vervolgens de korpsbeheerder adviseerde. Ook klaagde hij erover dat de verslagen van de gesprekken met de getuige en de betrokken ambtenaren niet in het klachtdossier terug te vinden zijn, zodat hij niet op de hoogte was van deze verklaringen.

7. Verzoeker lichtte op 8 oktober 2009 op het Bureau Nationale ombudsman zijn klacht toe.

8. De Nationale ombudsman opende op 26 oktober 2009 een onderzoek naar de klachten.

I. Ten aanzien van de aanhouding en de medische zorg

Bevindingen

Standpunt verzoeker

1. Verzoeker klaagde erover dat het korps tijdens zijn aanhouding buitenproportioneel geweld gebruikte. Zo stelde hij dat, toen hij de ruit had vernield, er vier politieambtenaren naar buiten kwamen en hem overmeesterden. Twee van hen pakten hem bruusk onder zijn armen vast, terwijl de mate waarin hij verzet bood deze inzet niet rechtvaardigde. Na zijn aanhouding werd hij naar binnen gesleept en in een ophoudkamer gezet. De ambtenaren zijn direct overgegaan tot het aanhouden waarbij zij onnodig en disproportioneel geweld hebben toegepast, ten gevolge waarvan verzoeker psychisch letsel in de vorm van een posttraumatisch stress syndroom (PTSS) heeft opgelopen. Naar aanleiding van het politieoptreden heeft verzoeker zich onder doktersbehandeling moeten stellen.

Tijdens het voorval hoorde een getuige één van de politieambtenaren zeggen: "Is hier sprake van een psychose?". Volgens verzoeker blijkt hieruit dat het tijdens de gebeurtenissen niet goed ging met hem. Om deze reden had er medische hulp moeten worden ingeschakeld.

2. Verzoeker heeft tijdens het gesprek op het Bureau Nationale ombudsman verklaard dat hij op het moment van aanhouding niets kon en ook niet kon praten. Hij werd door twee agenten vastgepakt en er stonden nog twee andere agenten om hem heen.

Hij lag verkrampd op de bank van zijn cel. Het was de eerste keer dat hij in deze gemoedstoestand geraakte.

Verklaring brigadier H.

3. Uit het verslag van het gesprek dat inspecteur K. (klachtbehandelaar) met brigadier H. heeft gehad blijkt het volgende. Vanwege de heftige verbale reactie van verzoeker (tegenover de receptioniste) heeft H. zich in het gesprek gemengd. Aangezien er door de emotionele toestand van verzoeker geen normaal gesprek mogelijk was is hij uiteindelijk gevorderd het bureau te verlaten. Nadat hij de ruit vernielde en het bureau verliet heeft H. hem buiten aangehouden. In de tussentijd waren ook enkele andere collega's naar buiten gekomen, maar aangezien de aanhouding rustig verliep hebben zij zich niet met de aanhouding bemoeid. H. verklaarde dat de aanhouding zonder problemen verliep en dat

de man normaal met hem mee naar binnen ging. Bij de aanhouding is absoluut geen geweld gebruikt. H. gaf aan dat hij verzoeker steeds kalm en rustig heeft benaderd omdat hij inschatte dat verzoeker mogelijk last had van psychische problemen (brigadier H. merkte in een later stadium van het onderzoek tegen een medewerkster van de Nationale ombudsman op dat hij bedoeld heeft te zeggen dat verzoeker emotionele problemen had. Hij gaf aan niet vast te kunnen stellen of iemand gezien zijn gedrag psychische problemen heeft).

Verklaring getuige G.

4. In het klachtonderzoek uitgevoerd door inspecteur K. is ook getuige G. gehoord. Getuige G. vergezelde op 14 januari 2008 verzoeker naar het bureau. Hij verklaarde dat hij met verzoeker mee naar het bureau was gegaan, omdat hij wist dat verzoeker hevig ontdaan was. Hij zag en hoorde dat verzoeker buiten zinnen raakte en in een psychose kwam. Hij heeft gezien dat verzoeker bij het naar buiten gaan door de ruit van de voordeur liep. G. is vervolgens mee naar buiten gegaan en zag dat er ook meerdere agenten naar buiten kwamen. Hij heeft gezien dat verzoeker werd aangehouden. Naar de mening van G. ging dit met veel geweld gepaard. Op de vraag waaruit dit geweld bestond gaf G. aan dat de agent verzoeker bij zijn arm pakte en mee naar binnen trok. Hij heeft gezien dat verzoeker hevig ontdaan was en huilde.

Overige informatie

5. De behandelend psycholoog van verzoeker, de heer B., verklaarde op 3 september 2008 dat verzoeker lijdt aan een PTSS.

Het oordeel van de korpsbeheerder

6. De korpsbeheerder overwoog in zijn brief van 3 juni 2009 dat de klacht ongegrond was. Gelet op de verklaringen van de verbalisanten en van de getuige blijkt niet dat er buitenproportioneel geweld is gebruikt. Verzoeker is als verdachte van vernieling aangehouden en daarbij vastgepakt. Hij is op een normale wijze behandeld. De hulpofficier van justitie bij wie hij als verdachte is voorgeleid heeft geen letsel waargenomen en ook op geen enkele andere wijze aanleiding gezien om medische hulp te waarschuwen.

Het standpunt van de korpsbeheerder

7. Gevraagd naar zijn reactie op de klacht liet de korpsbeheerder de Nationale ombudsman bij brief van 19 november 2009 weten dat uit het onderzoek naar de klacht niet naar voren is gekomen dat er buitensporig geweld is toegepast. De aanhouding is verricht door één verbalisant, te weten brigadier H. Deze heeft verzoeker bij zijn arm gepakt en in het bureau geleid. Uit het onderzoek en uit de verklaring van de getuige is geen enkele andere vorm van geweldstoepassing naar voren gekomen. De receptioniste weet zich van het voorval niets te herinneren.

Met betrekking tot het onthouden van medische hulp hebben H. en de dienstdoende hulpofficier van justitie geen enkele aanleiding gezien of hebben overwogen om een arts of psychische hulpverlening te waarschuwen.

Daarnaast heeft de getuige G. geen andere geweldsvorm dan bij de arm pakken genoemd en heeft deze niet aangegeven dat er sprake was van een psychische stoornis waarvoor direct psychische hulpverlening noodzakelijk was.

8. Op gestelde vragen door de Nationale ombudsman antwoordde de korpsbeheerder dat de dienstdoende hulpofficier van justitie en de receptioniste zich niets meer van het voorval kunnen herinneren. De hulpofficier gaf wel aan dat hij zeker een arts of psychische hulp gewaarschuwd zou hebben als daar enige aanleiding voor was geweest. Brigadier H. gaf aan dat verzoeker bij de aanhouding erg emotioneel was, maar verder rustig. H. verklaarde verzoeker bij de arm te hebben vastgepakt en met hem naar binnen te zijn gelopen. In de cel en tijdens het verhoor had verzoeker erg wisselende stemmingen. Soms was hij rustig en soms werd hij erg emotioneel en huilde hij. Hij gaf aan dat hij niet kon begrijpen waarom hij was aangehouden, maar hij was verder goed aanspreekbaar en goed in staat om een verklaring af te leggen. H. heeft niet overwogen om een arts of psychische hulp in te schakelen omdat daar geen enkele aanleiding toe was. Bij het heenzenden was verzoeker volgens H. rustig. Verder zijn geen politieambtenaren gevonden die bij het voorval aanwezig waren.

Met betrekking tot medische verzorging van arrestanten is in de procesbeschrijving voor het insluiten van arrestanten bij de taken van de hulpofficier van justitie het volgende opgenomen:

"Bij de geringste twijfel over de gezondheidstoestand van de arrestant (alcohol/suikerziekte, bewusteloosheid, overdosis harddrugs enz) dient een arts gewaarschuwd te worden. In te roepen medische bijstand heeft voorrang boven het belang van een eventueel politieonderzoek (zie Achtergrond, onder I)".

Deze beschrijving is met name gericht op het insluiten in cellen in het arrestantencomplex in het hoofdbureau in Eindhoven. Voor het tijdelijk ophouden in de ophoudlokalen van de lokale politiebureaus zijn geen afzonderlijke richtlijnen vastgesteld. In deze gevallen wordt door de hulpofficier altijd een arts gewaarschuwd, indien de aangehouden persoon hierom verzoekt of indien dit naar het oordeel van de hulpofficier noodzakelijk is.

Indien sprake is van ernstige psychische problemen zoals bijvoorbeeld bij mensen die zelfmoordpogingen ondernemen of die wartaal uitslaan wordt altijd de psychische hulpverlening gewaarschuwd die vervolgens na een intakegesprek beoordeelt of verdere maatregelen noodzakelijk zijn.

Brigadier H. en de hulpofficier hebben geen aanleiding gezien of overwogen om een arts of psychische hulpverlening in te schakelen.

De reactie van verzoeker

9. Verzoeker reageerde op 18 januari 2010 op de reactie van de korpsbeheerder. Hij stelde dat twee agenten hem vastpakten en naar binnen hebben gebracht. Ook verbaast het verzoeker dat er geen collega's gevonden zijn die betrokken waren bij het voorval.

Daarnaast stelde verzoeker dat de twee agenten hem vastpakten zonder dat hij verzet bood tijdens zijn aanhouding. Nu hij geen verzet bood was het niet nodig om hem zo te intimideren. Hierdoor heeft verzoeker letsel opgelopen in de vorm van een PTSS.

Met betrekking tot de medische hulp brengt verzoeker naar voren dat brigadier H. heeft verklaard 'dat hij de man steeds kalm en rustig heeft benaderd omdat hij inschatte dat de man last had van psychische problemen'. Hieruit leidt verzoeker af dat bij de geringste twijfel, dus in dit geval, een arts had moeten worden ingeschakeld.

Beoordeling

10. De Nationale ombudsman zal hieronder de aanhouding en de medische bijstand afzonderlijk bespreken.

De aanhouding en het geweld

11. Het recht op onaantastbaarheid van het lichaam is neergelegd in artikel 11 Grondwet, waarop bij of krachtens de wet beperkingen kunnen worden gesteld (zie Achtergrond, onder II.1). Ook in artikel 8 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) (zie Achtergrond, onder II.2) is bepaald dat een inbreuk op ieders recht op respect voor zijn privéleven - waaronder mede wordt verstaan zijn lichamelijke integriteit - moet zijn voorzien bij wet. Het gebruik van geweld betekent een inbreuk op het recht op onaantastbaarheid van het menselijk lichaam. Op grond van artikel 8, eerste lid, Politiewet (zie Achtergrond, onder II.3) is een politieambtenaar in de rechtmatige uitoefening van zijn bediening bevoegd geweld te gebruiken, wanneer het daarmee beoogde doel dit, mede gelet op de aan het gebruik van geweld verbonden gevaren, rechtvaardigt (het proportionaliteitsvereiste) en dat doel niet op een andere wijze kan worden bereikt (het subsidiariteitsvereiste). Aan het gebruik van geweld dient zo mogelijk een waarschuwing vooraf te gaan.

12. De verklaringen van verzoeker en brigadier H. komen niet overeen. In het algemeen onthoudt de Nationale ombudsman zich van het geven van een oordeel over een klacht als verschillende verklaringen niet met elkaar overeenkomen. Die situatie doet zich niet voor indien er sprake is van omstandigheden op grond waarvan aan de ene verklaring meer

betekenis kan worden gehecht dan aan de andere verklaring.

In dit geval stelt verzoeker dat twee agenten hem buiten hard onder zijn armen hebben vastgepakt en dat hij de trap is opgesleept. De getuige G. heeft verklaard dat hij zag en hoorde dat verzoeker buiten zinnen raakte en in een psychose kwam. G. is mee naar buiten gegaan en zag dat er ook meerdere agenten naar buiten kwamen. Hij heeft gezien dat verzoeker werd aangehouden. Naar de mening van G. ging dit met veel geweld gepaard; de agent pakte verzoeker bij zijn arm en trok hem mee naar binnen. De Nationale ombudsman begrijpt hieruit dat de getuige heeft gezien dat verzoeker door één politieambtenaar is aangehouden. Hij heeft gezien dat verzoeker hevig ontdaan was en huilde.

Daartegenover heeft de klachtbehandelaar K. in het verslag genoteerd dat brigadier H. heeft verklaard dat alleen hij verzoeker heeft aangehouden. Wel waren enkele andere collega's naar buiten gekomen maar aangezien de aanhouding rustig verliep hebben zij zich niet met de aanhouding bemoeid. H. verklaarde verder dat de aanhouding zonder problemen verliep en dat verzoeker normaal met hem mee naar binnen ging. Bij de aanhouding is volgens hem absoluut geen geweld gebruikt. In een later stadium verklaarde brigadier H. dat hij verzoeker bij zijn arm heeft gepakt en dat verzoeker met hem meeliep.

Vaststaat dat verzoeker is vastgepakt bij zijn aanhouding. De Nationale ombudsman gaat ervan uit dat alleen brigadier H. verzoeker heeft vastgepakt, nu ook getuige G. dat verklaart. De waarneming van verzoeker kan beïnvloed zijn door zijn psychische toestand. De Nationale ombudsman is van oordeel dat het vastpakken en naar binnen trekken van verzoeker in dit geval geen excessief geweld oplevert.

Alles overziend hecht de Nationale ombudsman meer waarde aan de verklaring van brigadier H., mede omdat deze steun vindt in de verklaring van getuige G.. Hieruit volgt dat de politie verzoekers recht op onaantastbaarheid van het lichaam voldoende heeft gerespecteerd.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

De medische bijstand

13. Het vereiste van bijzondere zorg houdt in dat bestuursorganen aan personen die onder hun hoede zijn geplaatst de zorg verlenen waarvoor deze personen, vanwege die afhankelijke positie, op de bestuursorganen zijn aangewezen. Dit brengt met zich mee dat een politieambtenaar rekening houdt met de psychische toestand van een burger bij een aanhouding.

In dit verband bepaalt artikel 32 eerste lid van de Ambtsinstructie (zie Achtergrond, onder I.) onder meer dat indien er aanwijzingen zijn dat een ingeslotene medische bijstand heeft, de betrokken ambtenaar overleg pleegt met een arts. Tevens

bepaalt het eerste lid dat de ambtenaar eveneens overlegt met een arts, indien de ingeslotene zelf om medische bijstand vraagt. De hiervoor genoemde regionale ingeslotenen-instructie van het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost is hiermee in overeenstemming.

14. Vaststaat dat verzoeker als gevolg van de onenigheid op het politiebureau en de aanhouding hevige emoties had. Zo staat vast dat verzoeker hevig ontdaan was en huilde. Brigadier H. heeft daarnaast verklaard dat verzoeker wisselende stemmingen had; het ene moment was verzoeker rustig en het andere moment huilde hij veel. Bovendien kan de jarenlange problematiek met zijn burens hebben bijgedragen tot de hevige emoties bij verzoeker.

Bovendien verklaarde brigadier H. tijdens het klachtonderzoek dat hij verzoeker steeds kalm en rustig heeft benaderd, omdat hij inschatte dat verzoeker mogelijk last had van psychische problemen. In dit licht acht de Nationale ombudsman het aannemelijk dat een onbekend gebleven politieambtenaar hem heeft gevraagd of er sprake was van een psychose.

Gelet op de bovenstaande verklaringen is de Nationale ombudsman van oordeel dat de psychische gesteldheid van verzoeker dusdanig was dat er aanwijzingen waren die tot het raadplegen van een arts noopten. Immers, de wisselende stemmingen en de heftige emotionele reacties van verzoeker kunnen een medische oorzaak hebben. Het verbinden van conclusies aan dergelijk gedrag van een ingeslotene mag alleen voorbehouden zijn aan een arts. In dit geval had er op zijn minst telefonisch contact met een arts dienen te worden opgenomen om de toestand van verzoeker te bespreken.

Ook is na de gebeurtenissen door een psycholoog geconstateerd dat verzoeker lijdt aan een PTSS. Hiermee is niet gezegd dat de Nationale ombudsman van oordeel is dat de gebeurtenissen van 14 januari 2008 hebben geleid tot het ontstaan van deze stoornis.

Door geen arts te raadplegen heeft de politie in strijd met het vereiste van bijzondere zorg gehandeld.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

II. Ten aanzien van de klachtbehandeling

Bevindingen

Standpunt van verzoeker

1. Verzoeker klaagde erover dat de klacht ten onrechte niet door de klachtencommissie is behandeld. Door deze handelwijze heeft de korpsbeheerder hem de mogelijkheid tot een onafhankelijk onderzoek en een verdere rechtsgang ontnomen. Daarnaast is verzoeker

nooit op de hoogte gesteld van de inhoud van de gesprekken met de getuige en de verbalisanten.

De gemachtigde gaf aan dat ze slechts de volgende stukken van de politie heeft ontvangen:

een ontvangstbevestiging van de klacht met de informatiefolder;

een brief betreffende de (informele) klachtbehandeling van de heer S. van 20 april 2009. In deze brief wordt aangegeven dat nu bemiddeling niet is gelukt, de klacht ter beoordeling aan de korpsbeheerder wordt voorgelegd;

een brief van de korpsbeheerder waarin staat te lezen dat de klacht ongegrond wordt verklaard en wordt verwezen naar de motivering uit de brief van 20 april 2009 (pas ontvangen op 3 juni 2009).

2. Op het moment dat de Nationale ombudsman de reactie op de klacht van de korpsbeheerder en de daarbij behorende stukken naar de gemachtigde doorstuurde, waaronder de klachtrapportage van 20 april 2009, nam de gemachtigde pas kennis van de inhoud van de gesprekken met getuige G. en brigadier H. Zij is van mening dat ze in een eerder stadium hiervan op de hoogte had moeten worden gebracht.

Standpunt van de korpsbeheerder

3. Gevraagd naar zijn reactie op de klacht liet de korpsbeheerder bij brief van 19 november 2009 weten dat het niet voorleggen van de klacht aan de klachtencommissie een omissie is geweest in de gevolgde procedure. Er zijn in de bedrijfsvoering van de regiopolitie inmiddels maatregelen getroffen om dit in de toekomst te voorkomen.

Beoordeling

4. Het beginsel van fair play houdt voor overheidsinstanties in dat zij burgers de mogelijkheid geven hun procedurele kansen te benutten. Dit betekent onder meer dat bij een klacht van een burger over politieoptreden de burger de procedurele kansen worden geboden waarop hij op grond van wet- en regelgeving recht heeft.

5. Op de klachten over politieoptreden van de regiopolitie Brabant Zuid-Oost is de Klachtregeling Regiopolitie Brabant Zuid-Oost van toepassing. In artikel 9, vierde lid van deze regeling (zie Achtergrond, onder III.) is bepaald dat de behandeling van de klacht moet worden voortgezet in de gevallen waarin overleg met de klager of bemiddeling niet leidt tot tevredenstelling van de klager. De klacht moet dan worden voorgelegd aan de klachtencommissie. Deze commissie behandelt de klachten en geeft advies aan de korpsbeheerder. De klachten worden niet voorgelegd aan de commissie als dit naar het oordeel van de korpsbeheerder niet noodzakelijk wordt

geacht.

6. De Nationale ombudsman constateert dat de korpsbeheerder achteraf gezien geen reden zag om de klacht van verzoeker niet voor te leggen aan de klachtencommissie.

De Nationale ombudsman is met de korpsbeheerder van oordeel dat de behandeling van de klacht had moeten worden voortgezet en dat de klacht aan de klachtencommissie had moeten worden voorgelegd. Indien de klachtencommissie was ingeschakeld lag het in de reden dat de gemachtigde van verzoeker de stukken uit het klachtdossier in haar bezit zou krijgen. Ook zou dan voldaan zijn aan het vereiste van hoor en wederhoor.

7. Nu de klacht niet zoals in de klachtregeling is voorgeschreven is voorgelegd aan de klachtencommissie oordeelt de Nationale ombudsman dat de politie in strijd heeft gehandeld met het vereiste van fair play.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Brabant

Zuid-Oost, is

gegrond ten aanzien van

de medische bijstand wegens schending van het vereiste van bijzondere zorg;

de klachtbehandeling wegens schending van het vereiste van fair play.

Niet gegrond

- ten aanzien van de aanhouding en het geweld.

Onderzoek

Op 30 juli 2009 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer V. te H., ingediend door mevrouw mr. W.A.M. van Ooijen, advocaat te H., met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost (burgemeester van de gemeente Eindhoven), werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de korpsbeheerder van het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost (burgemeester van de gemeente Eindhoven) verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

In verband met zijn verantwoordelijkheid voor het politieoptreden werd ook de hoofdofficier van justitie te 's-Hertogenbosch over de klacht geïnformeerd en in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze kenbaar te maken, voor zover daarvoor naar zijn oordeel reden was.

Tijdens het onderzoek kregen het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost en verzoeker de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

De korpsbeheerder deelde mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen.

De reactie van de betrokken ambtenaar en de gemachtigde van verzoeker gaven aanleiding het verslag te wijzigen.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

Het verzoekschrift van verzoeker van 29 juli 2009;

Het interne klachtdossier betreffende verzoeker, ontvangen van het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost op 12 augustus 2009;

Het standpunt van de korpsbeheerder van 19 november 2009, met bijlagen.

De reactie van verzoeker van 18 januari 2010, met bijlagen.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

I. Ambtsinstructie voor de politie, de Koninklijke Marechaussee en de buitengewone opsporingsambtenaar

Artikel 32 eerste lid

"1. In het geval er aanwijzingen zijn dat een ingeslotene medische bijstand behoeft dan wel er bij deze persoon medicijnen zijn aangetroffen, overlegt de ambtenaar met de arts. De ambtenaar overlegt eveneens met de arts indien de ingeslotene zelf om medische bijstand of medicijnen vraagt."

Procesbeschrijving voor het insluiten van arrestanten (procesinrichting RIA versie 1 februari 2007) bij de taken de hulpofficier van justitie:

"Bij de geringste twijfel over de gezondheidstoestand van de arrestant (alcohol/ suikerziekte, bewusteloosheid, overdosis harddrugs enz) dient een arts gewaarschuwd te worden. In te roepen medische bijstand heeft voorrang boven het belang van een eventueel politieonderzoek."

II. Grondwet

II.1 Artikel 11

"Ieder heeft, behoudens bij of krachtens de wet te stellen beperkingen, recht op onaantastbaarheid van zijn lichaam."

Politiewet

II.2 Artikel 8

1. "De ambtenaar van politie die is aangesteld voor de uitvoering van de politietaak is bevoegd in de rechtmatige uitoefening van zijn bediening geweld te gebruiken, wanneer het daarmee beoogde doel dit, mede gelet op de aan het gebruik van geweld verbonden gevaren, rechtvaardigt en dat doel niet op een andere wijze kan worden bereikt. Aan het gebruik van geweld gaat zo mogelijk een waarschuwing vooraf.

2. De ambtenaar van politie die is aangesteld voor de uitvoering van de politietaak heeft toegang tot elke plaats, voor zover dat voor het verlenen van hulp aan hen die deze behoeven, redelijkerwijs nodig is."

Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)

II.3 Artikel 8

"Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en

vrijheden van anderen."

III. Klachtregeling Regiopolitie Brabant Zuid-Oost

Artikel 3, vijfde lid

"De commissie is belast met de behandeling van en de advisering aan de korpsbeheerder over klachten die niet door middel van overleg met de klager of door middel van bemiddeling worden afgehandeld, tenzij de behandeling door de commissie naar het oordeel van de korpsbeheerder niet noodzakelijk wordt geacht. Criteria zijn in overleg met de klachtcommissie bepaald."

Bij de artikelgewijze toelichting op voormelde Klachtregeling staat onder artikel 3 onder meer opgenomen:

"Ter voldoening aan het bepaalde in artikel 61, tweede lid, onder a van de Politiewet wordt in de regeling aandacht besteed aan de commissie die wordt belast met de behandeling van en de advisering over klachten. Ad lid 5: de Politiewet vraagt om de aanwijzing van categorieën van klachten ten aanzien waarvan de commissie wordt ingeschakeld. De commissie wordt belast met de behandeling van en de advisering over klachten die niet door middel van overleg of bemiddeling worden afgehandeld. Het ligt voor de hand dat een aantal klagers na een eerste gesprek al tevreden zal worden gesteld, zonder dat van bemiddeling kan worden gesproken. In interne voorschriften kan nader worden aangegeven in welke gevallen een klacht niet door bemiddeling kan worden afgehandeld. Uiteraard kan de bemiddeling mislukken, waarna de commissie wordt ingeschakeld. Ook bestaat de mogelijkheid dat de klager al direct laat weten dat hij een principiële oordeel van de korpsbeheerder wenst, of dat de korpsbeheerder direct na ontvangst van de klacht tot het oordeel komt dat de klacht zich niet leent voor bemiddeling."

Artikel 9, vierde lid

"4. In de gevallen waarin overleg met de klager of bemiddeling niet leidt tot tevredenstelling van de klager, wordt de behandeling van de klacht voortgezet met inachtneming van de bepalingen van de afdeling 9.1.2 en 9.1.3 van de Algemene wet bestuursrecht."